

РЕШЕНИЕ

№ 485

гр. Пловдив, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Николай К. Стоянов
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20245300500512 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите ГПК, вр. чл. 17, ал. 1 ЗЗДН.

Делото е образувано е по въззивна жалба, подадена от Д. К. Д., ЕГН *****, гр. Пловдив ул. „***“, чрез процесуалния представител адв.Д. Д., против Решение № 405 от 24.01.2024 г., постановено по гр.д. № 7161/2023г., по описа на Районен съд – гр.Пловдив, с което съдът е отхвърлил подадената от него в качеството му баща и законен представител на малолетното дете В. Д. Д., ЕГН *****, молба за постановяване на мерки по Закона за защита от домашно насилие против Г. Д. В., ЕГН *****, с адрес гр. Пловдив ул. *** , по повод извършен от ответницата акт на домашно насилие на 09.05.2023 г.

В жалбата са изложени подробни съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Оспорва се изводът на съда за липсата на извършено от страна на ответницата домашно насилие. Поддържа се, че обжалваното решение е постановено при превратно тълкуване на събраните по делото доказателства. Искането към въззивния съд е за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се уважи подадената молба за

защита.

В срока по чл.17,ал.4 от ЗЗДН е подаден отговор от въззиваемата Г. Д. В., ЕГН *****, чрез пълномощника ѝ адв.Т. Д.-М., в който взема становище за неоснователност на въззивната жалба и с искане до въззивния съд за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явяват процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с молба за защита по ЗЗДН, подадена от Д. К. Д., ЕГН *****, в качеството му на баща и законен представител на малолетното дете В. Д. Д., ЕГН *****, с която е поискана защита по реда на ЗЗДН поради извършено спрямо детето домашно насилие от страна на ответницата Г. Д. В., ЕГН ***** - баба по майчина линия. С молбата е поискана защита заради акт на домашно насилие, извършен от ответницата на 09.05.2023г. изразяващ се в нанасяне на удари и отправяне на заплаха спрямо детето, че ще го изложи в училище.

С обжалваното решение съдът е оставил без уважение подадената молба за защита, като е приел, че конфликтната ситуация на дата 09.05.2023 г., повод за която са станали действия на детето, което без разрешение е взело мобилния телефон на сестра си и това е провокирало негативната реакция на неговата баба, е с ниска степен на интензивност и не предполага налагането срещу ответницата на мерки за закрила по отношения на нейния внук.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. 1 ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо, поради което на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в подадената от страната жалба, като се следи служебно и за спазването на императивните материалноправни норми.

По делото не е спорно, че ответницата е баба по майчина линия на малолетното дете, родено на 24.12.2010г., като бракът на родителите му е прекратен с влязло в законна сила съдебно решение на 18.02.2020г. Родителските права са предоставени на майката, която полага непосредствени грижи по отглеждането и възпитанието на детето, с помощта на ответницата, с която живеят в едно домакинство.

Безспорно на посочената в молбата за защита дата-09.05.2023 г., между страните е възникнала конфликта ситуация, повод за която са станали действия на детето, което без разрешение е взело мобилния телефон на сестра си и това е провокирало негативната реакция от страна неговата баба. За случилото се бащата е бил уведомен от видеофайл, изпратен му от детето, което е направило и запис на случилото се на тази дата. Бащата го квалифицира като домашно насилие, претендирайки да получи защита по отношение на детето по съдебен ред.

По делото е представена и декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН, изхождаща от бащата и законен представител на детето Д. К. Д., в която са описани изложените в молбата за защита твърдения. Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.2, т.3 от ЗЗДН посочената декларация представлява доказателствено средство в производството по издаване на заповед за защита по ЗЗДН, като чл.13, ал.3 от ЗЗДН допуска да се издаде заповед за защита и само въз основа на нея, когато няма други доказателства. Според настоящия състав на съда обаче в случая посочената декларация не може да има доказателствена стойност, тъй като изхожда не от пострадалото лице, а от неговия законен представител, който не е присъствал и не е възприел лично описаните в нея обстоятелства.

Изготвен е от ДСП гр. Пловдив и е приет по делото социален доклад по отношение на молителя В. Д.. В своя доклад социалните служители са констатирани, че детето се отглежда в гр. Пловдив от майката С. Д. с помощта на бабата Г. В., като се спазва и определения режим на лични отношения с бащата Д. Д.. Не са установени проблеми при отглеждането и грижата за детето, а единствено са били консултирани родителите да подобрят комуникацията помежду си по повод на родените от брака им деца. По делото е изискано и прието копие на преписка в Отдел „Закрила на детето“ при ДСП гр. Пловдив по постъпил сигнал от 10.05.2023 г. от Д. Д..

При извършената проверка, след проведените срещи с двамата родители и с оглед на указаното съдействие от учебното заведение, което посещава В., социалните служители не са намерили основания да се разглежда по-обстойно случая. Напротив, констатирано е, че няма рискове за детето В. Д., което се отглежда в сигурна семейна среда, без да е прекъсван контактът с бащата. Представена е по делото и психологическа оценка от дата 16.06.2023 г., която се явява доказателствено средство по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 1 ЗЗДН. В своето заключение психологът е посочил, че разводът на родителите се е отразил негативно на психиката на малолетното дете В. Д., което намира и своите външни прояви при общуването с околните и най-вече в отношенията му с родителите. Според психолога водещата потребност за детето на този етап е спокойният и пълноценен живот, отговарящ на нуждите му. Основните препоръки също са отправени към родителите за подобряване на комуникацията помежду им, без да се използва детето за разрешаване на техни конфликти.

По делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, която е изследвала запис на инцидента на телефона на малолетното дете на дата 09.05.2023 г. в 11,27 часа, с продължителност 11 минути и 26 секунди, съдържащ разговор, воден първоначално на висок тон между жена и дете, като от съдържанието му и с оглед на данните по делото, може да се направи извод, че това са ответницата В. и молителя В. Д.. На самия запис е обективизирана конфликтна случка между двамата, при която жената на висок тон се кара на детето за това, че е взело телефона на сестра си, като впоследствие разговорът преминава към по-спокоен, но също така назидателен от страна на жената тон, включително и с предупреждение, че при повторно такова поведение от страна на детето, жената ще го засрами в училище. В началото на записа пък се чува и приглушен звук последван от възклицание на детето „Ауу“.

Разпитана като свидетел майката на детето С. Д. заявява пред съда, че основна грижа за децата, вкл. и за В., полага тя, като майка, а през времето, в което е служебно ангажирана, неин заместник е бабата на децата – Г. В., която ги води и взема от училище, приготвя им храна и полага грижи за тях. За процесната случка през м. май 2023 г. свидетелката заявява, че е научила по-късно, при проверката от ДСП гр. Пловдив, като в същия ден била на работа, а вечерта като се прибрала не установила нищо необичайно в

поведението на В. или неговата баба, нито е имало оплакване от сина ѝ. Дава примери, при които В. преувеличавал или преекспонира дадена ситуация, вкл. и че проявявал склонност да лъже, като посочва развита се случка с училищния психолог, данни за която има и към преписката, изпратена от Отдел „Закрила на детето“ при ДСП гр. Пловдив. Свидетелката изтъква, че детето било водено неколkokратно на различни психолози.

Изслушан пред съда на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДет. непълнолетният молител В. Д. разказва, че през м. май 2023 г. е имало случка, при която неговата баба му викнала малко и му ударила един шамар, защото не бил слушал. Причината била, че взел телефона на сестра си без разрешение. Заявява, че не се бил оплакал за случилото се, като е в добри отношения с баба си, обичая я, не се страхува от нея и двамата се били сдобрили.

При тези данни по делото настоящият съдебен състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че не може да бъде направен обоснован извод за осъществен спрямо молителя акт на домашно насилие на посочената в молбата дата, който да обоснова необходимост от съдебна намеса по реда на ЗЗДН. Съгласно чл. 2 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова, принудителното ограничаване на личната свобода и на личния живот, извършено спрямо лица, които се намират или са били в семейна или родствена връзка, във фактическо съпружеско съжителство или обитават едно жилище. Безспорно е по делото, че на посочената в молбата за защита дата-09.05.2023 г., между страните е възникнала конфликта ситуация, повод за която са станали действия на детето, което без разрешение е взело мобилния телефон на сестра си и това е провокирало негативната реакция от страна неговата баба. Според настоящия състав на съда при така създадената ситуация извършените от ответницата действия спрямо детето не могат да се приемат за домашно насилие и да обосноват приложението на защитата по ЗЗДН, тъй като не се отличават с особена интензивност и няма данни да са му причинили болка или страдание. Случилото се не е рефлектирало трайно върху детето, което само признава, че бързо се е сдобрило с баба си и е в добри отношения с нея. Самият В. не се и е оплакал на майка си за отношението на неговата баба, което също навежда на извод за нисък интензитет на действията на Г. В.

спрямо внука ѝ, както законосъобразно е приел и първоинстанционния съд. Не без значение е обстоятелството, че В. проявява склонност да преекспонира дадени ситуации, за което говори както неговата майка, а така също се чете и в доклада на училищния психолог. Последното, съчетано с факта, че детето нарочно е записало случката, знаейки че неправилно е взело телефона на сестра си, поражда съмнения относно непреднамереността на реакция на детето по отношение на действията на неговата баба, записани на телефона му. Тук следва да се спомене, че бабата ежедневно полага грижи за своя внук, който расте в спокойна и сигурна среда, като основна причина за проблемите на детето са влошените отношения между родителите му. В процесния случай по делото няма никакви данни бабата по майчина линия да вреди на своя внук, напротив от приложения по делото социален доклад след проведено от социалните работници анкетиране, сочи, че бабата притежава нужните качества да се грижи за детето.

Следва да се отбележи също, че производството по ЗЗДН е силно рестриктивно и с него съдът дава незабавна защита в случаи, при които е налице реална опасност от вече извършено или предстоящо домашно насилие, както и че това производство потенциално може да доведе до силно ограничаване правата и законните интереси на страните, поради което съдът следва да подхожда изключително внимателно при преценка на твърденията и на събраните доказателства, а също и че процесът не следва да се използва за разрешаване на междуличностни конфликти и да се ползва за цели, извън разума и идеята на закона.

С оглед изложеното, описаният акт в молбата не представлява акт на насилие по ЗЗДН и не оправдават прилагането на този закон в случая, чиято основна цел и призвание е да защити действителните жертви на действителни актове на домашно насилие. Настоящият случай категорично не е такъв и не може да се направи обоснован извод, че молителят е пострадал от акт на домашно насилие, извършен от неговата баба.

Първоинстанционното решение, с което е отхвърлена молбата за защита следва да бъде потвърдено изцяло, като правилно, законосъобразно и обосновано.

С оглед изхода на делото пред въззивната инстанция, в полза на въззиваемата следва да се присъдят направените от нея разноски за

адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 405 от 24.01.2024 г., постановено по гр.д. № 7161/2023г., по описа на Районен съд – гр.Пловдив.

ОСЪЖДА Д. К. Д., ЕГН *****, от гр. Пловдив ул. **, да заплати на Г. Д. В., ЕГН *****, от гр. Пловдив ул. **, сумата от 450 лева- разноси за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____